

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 stycznia 2018 r.,
sprawy H. C.
skazanego z art. 190a § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. akt II Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 1 grudnia 2016 r., sygn. II K (...) Sąd Rejonowy w S. uznał H. C. za winnego tego, że od lutego 2015 r. do 31 sierpnia 2015 r. w S. uporczywie nękał Ł. J., E. K. oraz nieletniego P. K. w ten sposób, że wielokrotnie wyzywał ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, wielokrotnie wzywał na interwencję Policję, które to interwencje okazywały się nieuzasadnione, pomawiał wymienionych podczas rozmów z sąsiadami o postępowania, które mogły w opinii publicznej ich poniżyć, bezpodstawnie oskarżał P. K. o dokonanie uszkodzeń różnych rzeczy w bloku, w którym mieszka oraz zabraniał mu przebywania na klatce schodowej wyganiając go z niej, bezpodstawnie oskarżał E. K. o

prowadzenie niezarejestrowanej działalności gospodarczej zawiadamiając też o tym fakcie Urząd Skarbowy w S., gdzie przeprowadzone w tym zakresie postępowanie nie potwierdziło jego oskarżeń, wzbudzając tym u Ł. J., E. K. oraz P. K. uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszając ich prywatność, tj. popełnienia występku z art. 190a § 1 k.k. i wymierzył mu za to karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na 2 lata.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. Sąd Rejonowy zobowiązał oskarżonego do poprawnego zachowania się w stosunku do pokrzywdzonych, a na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązki na rzecz każdego z oskarżonych w ściśle określonych kwotach. Orzekł nadto o podaniu wyroku do publicznej wiadomości przez wywieszenie jego treści na tablicy ogłoszeń w siedzibie (...) Spółdzielni Mieszkaniowej.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 28 czerwca 2017 r., sygn. II Ka (...) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego.

Obrońca oskarżonego złożył kasację od prawomocnego wyroku. Podniósł w niej zarzut naruszenia art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. oraz art. 399 § 1 k.p.k., przez wyjście poza granice aktu oskarżenia, tj. przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzuczonego czynu w okresie od lutego 2015 r. do 31 sierpnia 2015 r. w sytuacji, gdy akt oskarżenia obejmował jedynie okres od czerwca 2015 r. do 31 sierpnia 2015 r., co stanowi naruszenie zasady skargowości procesu karnego ze względu na brak skargi uprawnionego oskarżyciela w zakresie odnoszącym się do zachowań oskarżonego pomiędzy lutym, a czerwcem 2015 r., którego to okresu akt oskarżenia nie opisywał, w sytuacji gdy rolą oskarżonego w procesie karnym nie jest obrona przed hipotetycznym zarzutem, lecz zarzutem precyzyjnie określonym skargą prokuratorską w zakresie zarówno opisu zachowania oskarżonego, jak i czasu w jakim tego zachowania oskarżony miałby się dopuścić, przy czym konsekwencją tego uchybienia jest wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej opisanej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., tym bardziej iż oskarżony stoi pod zarzutem z art. 190a § 1 k.k., przy którego badaniu czas trwania inkryminowanego zachowania jest istotny dla oceny wypełnienia znamion tego typu czynu zabronionego. Podnosząc ów zarzut skarżący wyraził pogląd, że opisane

uchybiecie jest naruszeniem prawa uchylającym wyłączenie możliwości wnoszenia przez stronę kasacji od wyroku skazującego na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Ponadto autor kasacji zamieścił w kasacji pięć dalszych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego, nie stanowiącego jednak uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Przy rozpoznaniu kasacji Sąd Najwyższy zważył:

Ze względu na treść skarżonego kasacją prawomocnego wyroku (orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania), rozpoznaniu podlegał tylko zarzut wskazujący na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. Skarżący upatruje negatywnej przesłanki procesowej, a ściśle braku skargi uprawnionego oskarżyciela w tym, że okres popełnienia czynu przypisanego skazanemu jest inny, bo dłuższy o kilka miesięcy od okresu podanego w opisie czynu zarzuconego. Tak formułowany zarzut kasacyjny jest nietrafny. Zgodnie z zasadą skargowości (art. 14 § 1 k.p.k.) ramy postępowania jurysdykcyjnego są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. Czas popełnienia czynu jest jednym z elementów strony przedmiotowej przestępstwa. Podlega on ustaleniu przez sąd i może być określony inaczej, niż w opisie czynu zarzuconego w akcie oskarżenia, jeśli dowody przeprowadzone na rozprawie taką zmianę uzasadniają. Samo ustalenie, że zdarzenie (zdarzenia) objęte oskarżeniem miały miejsce w innym czasie, niż przyjęto w akcie oskarżenia, jest dopuszczalne i nie świadczy wcale o wyjściu poza granice skargi oskarżyciela. W praktyce orzeczniczej do zmiany opisu czynu przypisanego w porównaniu z opisem czynu zarzuconego, także przy zakreślaniu ram czasowych czynu, dochodzi w bardzo wielu sprawach. Nie świadczy to wcale o orzekaniu poza granicami oskarżenia (por. wyrok SN z 30 października 2012 r., sygn. II KK 9/12, LEX nr 1226693).

Całkowita nietrafność zarzutu wskazującego na uchybiecie z kategorii bezwzględnych przyczyn odwoławczych przesądziła o uznaniu kasacji za oczywiście bezzasadną. Podniesienie w niej dodatkowo zarzutów niestanowiących uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. było niedopuszczalne. A to dlatego, że

uchylenie zakazu wnoszenia przez stronę kasacji przewidziane w art. 523 § 2 k.p.k. następuje wyłącznie z uwagi na wskazanie uchybień z art. 439 k.p.k. Dodatkowe zarzuty nie podlegały zatem rozpoznaniu. Przyjęcie odmiennego stanowiska w tym względzie pozwalałoby stronie skarżyć każdy wyrok, jeśli tylko w kasacji zamieszczono by zarzut zaistnienia uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą, nawet zupełnie bezzasadny, czy wręcz niedorzeczny. W ten sposób dochodziłoby do obejścia przepisów ustawowych wprowadzających ograniczenia przedmiotowe we wnoszeniu kasacji przez strony (postanowienie SN z 11 grudnia 2013 r., sygn. IV KK 402/13, OSNKW 2014/5/39).

Z wszystkich tych względów Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną (art. 535 § 3 k.p.k.).

O obciążeniu skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 3 k.p.k.

r.g.